

Više od hobija - Vladimir Ban je rođen 1991. godine. Osnovnu školu je završio u Starčevu a srednju elektrotehničku školu u Pančevu. Trenutno se pohađa prvu godinu Poljoprivrednog fakulteta u Beogradu. Uroš Ban je rođen 1988. godine, osnovnu školu završava u Starčevu a nakon završene srednje elektrotehničke škole u Pančevu odlučuje da prekine sa daljim školovanjem i zapošljava se. Braća Ban imaju zajednički hobi i veliku ljubav prema starim automobilima, "old tajmerima" što su nasledili od svoga oca i dede. Danas su vlasnici desetak starih automobila koji su u istom stanju kao kada su izašli iz fabrike, ponos i dika porodice je vojni kamion popularni "Xeims", Američke proizvodnje iz 1941. godine. Vozila često iznajmljuju za potrebe snimanja filmova a ne retko se dešava da i sami učestvuju kao statisti u svojim ljubimcima. Velika porodična želja je da jednoga dana u Starčevu nađu odgovarajući plac na kome bi napravili nešto kao mini muzej i ceo vozni park smestili na jednom mestu. Zbog manjka prostora dobar deo automobila moraju da drže kod prijatelja i rođaka.

Kako ste počeli da se interesujete za automobile?

- Celu priču oko automobila i zasluga za ono što smo mi postigli danas pripada našem dedi Banetu koji je bio poznat automehaničar. I naš otac je, kao što smo Uroš i ja, odrastao u dvorištu punom automobila. Hteo ili ne, čovek se od malena navikne na takve stvari, ranije počne da ceni rad i zavoli porodičan posao. Ja imam tu sreću da imam brata koji je kao i ja zavoleo automobile i sada zajedničkim snagama nastavljamo porodičnu tradiciju. Otac nam daje veliku podršku u svakom smislu tako da funkcionišemo složno kao jedan tim. Majka kao majka, ponekad misli da preterujemo ali u suštini i ona je deo tima.

Vi ustvari restaurirate vozila?

- Sve zavisi u kakvom je stanju automobil kada se zainteresujemo za njega. U ovom poslu se podrazumeva da jedino auto koji ima sve originalne fabričke delove može da se smatra old tajmerom i ima neku vrednost. Često se dešava da automobil ceo rasklopimo i počnemo od sređivanja limarije. Nema gitovanja automobila, ako je neki deo limarije propao zamenjuje se drugim originalnim delom. Kompletan školjka automobila se peskira pa tek onda po redu: zaštitna farba, špric git, završna farba... Kompletan se ceo vozilo restaurira kako bi ispalo kao da je izašlo sa proizvodne linije. Možete samo zamisliti kakav je to obim posla i kakve su muke pronaći originalne delove ali kad dođemo do željenog cilja ne postoji novac koji to može platiti.

Da li se taj hobi može smatrati unosnim biznisom?

- Mnogi ljudi misle da jedan takav automobil košta pravo bogatstvo ili kažu za staro vozilo da ako je originalno i u dobrom stanju, odvezeš ga u fabriku koja ga je napravila i dobiješ potpuno novo vozilo savremene proizvodnje. To su obične gluposti, totalna neistina. Uostalom mi smo kolekcionari, mi naša vozila održavamo i ne trgujemo njima, zato nam se vozni park stalno povećava. Ako je baš za istinu u zavisnosti od modela jedan stari auto vredi koliko i neki osrednje dobar polovan auto.

U vašem voznom parku postoji vozilo za koje kažete da je ponos porodice?

- U pitanju je vojni američki kamion iz 1941. godine popularni "Dzejms". Na njemu je sve originalno onako kako je napravljeno u fabrici "Dzeneral motors", sem naravno akumulatora i guma. Zanimljivo je i to da je u pitanju kamion koji radi na struju od šest volti i za gorivo troši benzin a ne naftu. Nadovezali bi smo se na prethodno pitanje o biznisu. Nekoliko naših vozila su učestvovala u snimanju filmova, na taj način zarađujemo a ne preprodajom naših ljubimaca. Ponosni smo na ceo vozni park ali taj kamion je najstariji i nekako je celoj porodici prirastao za srce.

Da li postoji tip vozila kojem pridajete poseban značaj?

- Uglavnom smo se bazirali na fiatova vozila ali pored njih u vlasništvu imamo i druge proizvođače. Imamo recimo desetak fića, fiata iz 1958. godine, ford iz 1966. motocikli vespa iz 1955. godine, u našem vlasništvu je reno 4 koji je najstariji na balkanu, imamo tristaća kakvog niko nema u Srbiji a najverovatnije i u širem regionu. Italijanskih vozila imamo najviše ali nismo vezani samo za njihov program.

Kakvi su vam planovi za budućnost?

- Ja sam već zaposlen a Vladimir je na Fakultetu, videćemo šta će on odlučiti kada završi školovanje. Zajednički plan nam je da nađemo odgovarajući plac na teritoriji Starčeva gde bi izgradili halu i objedinili ceo vozni park. Bilo bi to nešto kao mini muzej gde bi dolazili ljudi i uživali u automobilima koji su obeležili jednu epohu. U sklopu tog kompleksa postojaće i radionica. Ceo vozni park za brata i mene predstavlja pravo bogatstvo a realnu neprocenjivu vrednost imaće tek kada dođemo u godine našeg oca. Koliko on sam ceni stare stvari govori sama činjenica da je počeo da sakuplja stare lampaške radio uređaje koje vraća u život.